

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobců: a) **S. N. B. A.**,
st. příslušnost Egyptská arabská republika

b) **N. A. D. M.**,
c) **nezl. D. S. N. B. A.**
zastoupená žalobkyní b), jakožto zákonnou zástupkyní
obě st. příslušnost Egyptská arabská republika
bytem tamtéž
všichni žalobci zastoupení JUDr. Jaroslavem Brožem MJur, advokátem
sídlem Marie Steyskalové 767/62, 616 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2017, č.j. OAM-464/ZA-ZA11-HA11-2017 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2017, č.j. OAM-463/ZA-ZA11-HA11-2017, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR se **zrušují** a věci se mu **vracejí** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 28 096 Kč, k rukám advokáta JUDr. Jaroslava Brože MJur, do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 15.11.2017, č.j. OAM-464/ZA-ZA11-HA11-2017 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci a) podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 326/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti tohoto žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly jeho potíže jako křesťana s ostatním muslimským obyvatelstvem. Zmínil se o tom, že budova, ve které zakoupil nový byt, se zřítíla a on dlouho čekal na byt nový. Jako další důvod uváděl sexuální obtěžování a vulgarity namířené vůči jeho manželce z toho důvodu, že nechodila zahalená. O mezinárodní ochranu požádal také z důvodu zdravotních problémů své dcery. Z výpovědi tohoto žalobce a z informací získaných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a dodržování lidských práv a svobod v zemi původu tohoto žalobce učinil žalovaný závěr, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, stejně tak žalovaný nezjistil, že by potíže žalobce souvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností či příslušností k určité sociální skupině, a proto žalobci podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu neudělil. Žalovaný nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se v jeho případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele spočívající ve zdravotních důvodech žalobkyně c), který by odůvodňoval udělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu. Žalovaný také nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Dalším rozhodnutím ze dne 15.11.2017 žalovaný neudělil mezinárodní ochranu žalobkyni b) a nezl. žalobkyni c) podle týchž zákonných ustanovení. V případě žalobkyně b) vzal za objasněno, že jejím tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly potíže jako křesťanky s ostatním muslimským obyvatelstvem. I tato žalobkyně se zmínila o tom, že budova, ve které zakoupili nový byt, se zřítíla a oni dlouho čekali na byt nový. Poukázala na své sexuální obtěžování a vulgarity namířené vůči ní z důvodu, že nechodila zahalená. O mezinárodní ochranu požádala také ze zdravotních důvodů své dcery, tedy nezl. žalobkyně c).
3. Proti uvedeným rozhodnutím podali žalobci včasné žaloby, ve kterých žalovanému vytýkali porušení správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů) v jeho ustanoveních § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3. Zároveň žalovanému vytýkali porušení ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
4. Usnesením ze dne 10.1.2018, č.j. 61 Az 26/2017-22 krajský soud spojil věci žalobců ke společnému projednání a rozhodnutí a zároveň žalobce vyzval k doplnění jejich žalob podaných ve zcela obecné a nekonkrétní podobě. Na tuto výzvu reagovali žalobci podáním

ze dne 30.1.2018, v němž žalovanému vytýkali „chybnou analýzu“ pronásledování podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Podle jejich názoru je zapotřebí sérii ústrků, jímž byli vystaveni v zemi původu hodnotit jako „pronásledování na kumulativním základě“. Žalobci byli opakovaně terčem útoků ze strany muslimského obyvatelstva jako křesťané, v důsledku toho vycházeli jenom v noci a žalobce a) musel uzavřít svou firmu, byli nuceni přestat navštěvovat kostel. Nelze souhlasit s názorem žalovaného, že uprchlíkem může být pouze osoba pronásledována státní mocí; egyptská policie jim jako křesťanům žádnou pomoc neposkytne. Žalovaný řádně nevyužil shromážděné informace o zemi jejich původu, neboť jeho závěry v těchto materiálech nemají oporu. Stát jim nedokáže zajistit rovné zacházení mezi muslimy a křesťany. Ze strany žalovaného jakožto správního orgánu nedošlo ke správnému posouzení bezpečnostní situace v Egyptě, kdy bezpečnostní složky nejsou schopny poskytnout dostatečnou pomoc. Závěrem tohoto podání žalobci uvedli, že při pohovoru realizovaném v průběhu správního řízení byl přítomen tlumočník muslim a nikoliv křesťan, a došlo tak podle nich k zásadním změnám při tlumočení. Zpochybnili též závěry žalovaného, že jsou ekonomickými migranty. V dalším podání učiněným právním zástupcem žalobců ze dne 23.4.2018 pak žalobci opakovaně žalovanému vytýkali nedostatečné zhodnocení skutečností vyplývajících ze zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Egyptě, v důsledku čehož se neřídil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle něhož byl povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci. Žalovaný podle nich interpretoval v jejich neprospěch a čistě izolovaně informace obsažené ve zprávě organizace Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Egypt“ ze dne 29.5.2017 a informace MZV ČR č.j. 112271/2016-LPTP ze dne 7.9.2016 a to tak, že k diskriminaci v zemi původu žalobců sice dochází, což však neznamená pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Zcela účelově pak žalovaný interpretoval zprávy týkající se dostupnosti lékařské péče, neboť z těchto zpráv nelze jednoznačně učinit závěr, že zdravotní péče je dostupná i pro žalobkyni c). Nelze jednoznačně určit, zda v příslušných zdravotnických zařízeních, kde je dostupná léčba anémie, jsou zároveň kopčtí lékaři, když ošetření lékaři muslimskými je možno z důvodu diskriminace považovat za nepravděpodobné, ne-li vyloučené. Onemocnění dcery žalobců a) a b) lze léčit pouze ve speciálně vybavených vládních nemocnicích, kde pracují pouze muslimští lékaři a kde bývá křesťanům léčba odepírána. V jedné z těchto vládních nemocnic byla žalobkyni c) poskytnuta transfúze až po tříhodinovém přemlouvání ze strany žalobců a) a b) a i poté se k dceři žalobců lékaři chovali tak surově, že měla tři týdny oteklou ruku. Žalobci v této souvislosti poukázali na to, že svou dceru vozili na transfúze na Kypr. Pokud by žalovaný ve správním řízení řádně zjišťoval, zda docházelo k pronásledování žalobců ve smyslu § 2 zákona o azylu, zda žádali při útocích ze strany soukromých osob ochranu od státních orgánů, pokud by řádně hodnotil všechny důkazy, které konstatoval, musel by žalovaný dospět k závěru, že v případě žalobců existují důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, stejně tak že u nich existuje důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona.

5. Krajský soud provedl důkaz napadenými rozhodnutími žalovaného ze dne 15.11.2017, č.j. OAM-464/ZA-ZA11-HA11-2017 a č.j. OAM-463/ZA-ZA11-HA11-2017 a připojenými správními spisy žalovaného týchž čísel jednacích a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobách žalobců vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

6. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojených správních spisů vzal krajský soud za prokázáno, že žalobce a) v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu jako důvod této žádosti uvedl skutečnost, že spadla budova, kde měli nově koupený byt. Všichni byli nuceni kvůli tomu bydlet u jejich rodičů. Kousek od bydliště byla mešita a mikrofon byl namířen jejich směrem a pořád skrze to je někdo otravoval. Tím popuzovali lidi proti křesťanům. Jeho manželka, když šli po ulici, byla terčem sexuálního obtěžování, vulgarity od chlapů, že není zahalená. Jednou jí nějaký chlap zatáhl za oblečení a pak také po ní hodili nějakou tekutinu. Jako další důvod uvedl tento žalobce, že jeho dcera má zdravotní problémy, jedná se o nějaký druh anémie, na což tamnější lékaři nedokázali přijít. Dne 13.6.2017 byl s žalobcem a) proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v jehož rámci mimo jiné uvedl, že otevřel firmu v roce 2015 a v následujícím roce jí uzavřel, neboť ho někdo pořád otravoval; jednalo se o popisky na dveřích a vhozené sáčky s močí do kanceláře. Napadli jej také na ulici, kdy po něm hodili cihlou. Poslední nepříjemnost zažil žalobce v Egyptě dva týdny před odcestováním, kdy byl se ženou na ulici a jeden člověk jí slovně napadl s tím, že Egypt je muslimská země a ona je křesťanka. Došlo k jeho rozepři s tímto mužem. Poukázal na teroristické útoky na kostely, kam chodili celá rodina. Z důvodu napadání křesťanů byl naposledy v kostele v roce 2011. Žalobce také uvedl, že měl určité zkušenosti s policií, kdy všichni policisté v Egyptě jsou muslimové, a když policista viděl na ulici jeho doklady, hned narážel na to, že je křesťan. Dne 16.6.2017 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, při němž uvedl, že původně byli na Kypru na dovolené a posléze tam měli povolení k pobytu s platností jednoho roku. Jejich dcera tam byla v nemocnici pro potíže s krví a vždy tam jezdili každý měsíc na výměnu krve. Na Kypru jim nechtěli převzít žádost o mezinárodní ochranu a policista jim sdělil, že je vrátí zpět do Egypta, že je tam bezpečno. V závěru tohoto pohovoru žalobce opakoval, že dcera je nemocná, v Egyptě jí nikdo nechce léčit, protože je křesťanka. Součástí správního spisu jsou i informace o zemi původu, a to
- zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie „Zpráva o lidských právech a demokracii za rok 2016“, konkrétně kapitola VI.,
 - zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2016 – Egypt ze dne 3.3.2017,
 - výroční zpráva Human Rights Watch 2017 – Egypt ze dne 12.1.2017,
 - výroční zpráva Amnesty International 2017 – Egypt ze dne 22.2.2017,
 - zpráva organizace Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Egypt“ ze dne 2017,
 - informace MZV ČR č.j. 106587/2017-LPTP ze dne 20.9.2017,
 - informace MZV ČR č.j. 112271/2016-LPTP ze dne 7.9.2016,
 - informace odboru azylové a migrační politiky nazvaná „Bezpečností a politická situace v červenci 2017 – Egypt“ ze dne 18.7.2017,
 - informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu č.j. BMA8060 „Egypt: dostupnost krevní transfúze“ ze dne 26.4.2016,
 - zpráva Oxford Business Group „Egypt 2017: zdraví a vzdělání“,
 - zpráva Al – Bawaba News „salafistická fatwa zakazuje ženám navštěvovat kopské lékaře“ ze dne 6.7.2017.
7. Z obsahu správního spisu ve věci žalobkyně b) a c) krajský soud zjistil, že druhá žalobkyně v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla jako důvody této žádosti, že je křesťanka a Egypt pro ní není bezpečné místo. Prezident a celá vláda tam pro

lidi nic nedělá. Její dcera má anémii a ráda by s ní byla v nějakém státě, kde je kvalitní lékařská péče. Když jde žena v Egyptě po ulici neodhalená (pozn. soudu zřejmě chyba psaní, kdy mělo být uvedeno „odhalená“), je otravována arabskými muži – jde o velmi nepříjemné sexuální harašení. V Egyptě není svoboda projevu a svoboda náboženská. Také s touto žalobkyní byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13.6.2017 a doplňující pohovor dne 16.6.2017, při němž v podstatě opakovala stejné důvody žádosti o mezinárodní ochranu jako první žalobce. Ohledně zdravotních problémů své dcery uvedla, že jí v Egyptě nebyli schopni pro nízkou úroveň nemocnic vyšetřit a stanovit diagnózu.

8. Z účastnické výpovědi žalobce a) krajský soud zjistil, že ve čtvrti, ve které v zemi původu žili, byli jedinými křesťany a vyhrůžky tam byly na denním pořádku. Došlo-li například k zavraždění křesťana, nikdo nebyl nikdy potrestán. Protože na manželce poznali ihned, že je křesťanka, byla terčem útoků, i když šla např. s jejich dítětem. Pokud se obrátili na policii, nedělal se tam žádný zápis. Na policii si stěžoval asi třikrát, podal ústní stížnost a policista zapsal poznámky, nic nekonal a spíše je zahodil. Když přišli na policii potřetí, bylo jim řečeno, aby manželka přišla zahalená. Když trval na tom, aby byl učiněn nějaký zápis, psali něco rukou a do počítače nic nezadali. Bylo mu tak jasné, že je to k ničemu a že se tím nikdo nebude zabývat. Policista mu sdělil, že to chápe, ale nemůže nic dělat, protože je křesťan. Měl malou firmu, jejím základem bylo programování a snažil se o spolupráci s firmami v celém světě, např. v oboru účetnictví apod. Protože útoky byly každodenní, nedalo se pracovat, snažili se mu odpojit kabely, které k této práci potřeboval. Když tyto skutečnosti oznamoval na policii, brala to policie jako obyčejnou výtržnost. Onemocnění jeho dcery je takové, že musí do státní nemocnice, kde jsou však veškerým personálem muslimové, proto nebyli přijati. Hlavním důvodem je však problém, že dcera nemůže dostat zdravou krev, jelikož muslimská krev nemůže být poskytnuta nevěřícímu. Žalobce dále k tomu uvedl, že ve státních zdravotních zařízeních existuje muslimská vyhláška vydaná muslimským ústředím, v níž je uvedeno, že muslimská krev nemůže být poskytnuta nevěřícím, nemůže tedy být dána jejich nezletilým dceřím. Když je přijali do nemocnice, dali jim balení krve, která byla dána jejich dceři. Žalobci řekli, že si krev má dát pod paži, aby ji jako otec dceři zahříval, což považuje za nenormální postup, kterým mu dali najevo, že pokud už transfúzi jejich dceři musí dát, že si to nezaslouží. Pokud by se do nemocnice dostavil muslim, takové problémy by neměl a nebyla by žádná diskriminace. Infúzi dostala dcera jen jednou, poté jí udělali krevní rozbory a zjistili, že krev byla infikovaná. Poté již odjeli na Kypr, kde dostala další infúze asi sedm nebo osmkrát. To také byl hlavní důvod, proč poprvé opustili území Egypta. Momentálně je v Egyptě hledanou osobou a tam mají pravomoci ublížit jejich příbuzným, pokud zjistí, že žijí v České republice.
9. Podle ust. § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o mezinárodní ochraně zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

10. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
11. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení, ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení, původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
12. Jak již bylo shora zmíněno, krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů tak, jak byly uvedeny v doplnění podaných žalob ze dne 30.1.2018 a ze dne 23.4.2018. Z těchto podání jednoznačně vyplynulo, že žalobci nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) a ust. § 14 zákona o azylu. Na okraj krajský soud poznamenává, že pokud v doplnění žaloby ze dne 30.1.2018 bylo také napadáno neudělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, pak toto podání nijak nerozvádí důvody, pro které by podle těchto zákonných ustanovení měl žalovaný azyl či doplňkovou ochranu žalobcům udělit. Žalobci v průběhu správního řízení tvrdili, že v zemi původu byli pronásledováni kvůli svému kopskému křesťanskému vyznání, což se projevovalo obtěžováním prostřednictvím mikrofonu namířeného z mešity směrem k jejich bydlišti, v sexuální obtěžování žalobkyně b), v napadání žalobce a) v souvislosti s provozováním firmy. Pro obavy o své bezpečí nakonec v roce 2011 přestali docházet do kostela. V zemi původu nejsou proti takovým útokům kopčtí křesťané nijak chráněni, dominantní postavení v zemi mají muslimové a mezi těmito skupinami neexistuje rovnoprávnost a spravedlnost. Při ústním jednání krajského soudu pak žalobce a) vypověděl, že se opakovaně dovolávali pomoci u policejních orgánů, avšak zcela bezvýsledně. Dle shora citovaného ust. § 2 zákona o azylu a k němu ustálené judikatury, mohou být tvrzené obavy z vyhrožování i útoky ze strany soukromých osob, případně i jejich násilné chování důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly či nezajistily účinnou ochranu apod. (srovnej např. rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 22/2012-14 ze dne 8.11.2012, č.j. 7 Azs 43/2008-47 ze dne 31.7.2008 a další).

13. K postavení koptských křesťanů v Egyptě si žalovaný opatřil nepochybně dostatek informací z jednotlivých zpráv, které cituje v odůvodnění svého rozhodnutí. V tomto odůvodnění doslovně pak uvádí, že podle zprávy organizace Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Egypt“ ze dne 29.5.2017 ústava z roku 2014 stanovila, že právo na svobodu vyznání je „absolutní“, avšak od přijetí tohoto dokumentu se v praxi moc nezměnilo. Napadání koptů pokračovalo i v roce 2016, v posledních letech došlo k mnoha případům nuceného vysídlování, fyzických útoků, bombových a žhářských útoků a blokování stavby kostelů. Podle výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Egypt ze dne 12.1.2017 úřady i nadále nedokázaly ochránit křesťanské menšiny. Z informace MZV ČR č.j. 112271/2016-LPTP ze dne 7.9.2016 se „přístup státních orgánů, bezpečnostních složek Egyptské arabské republiky k osobám muslimského a křesťanského vyznání oficiálně neliší, k diskriminaci však v praxi vůči jednotlivcům dochází, má ve většině případů skrytou formu“. Přestože státní orgány, bezpečnostní složky podle zákona nesmí rozlišovat mezi koptskými křesťany a muslimy, v praxi k takovému odlišnému přístupu dochází. Pokud jde o bezpečnostní složky, v případě lokálních potyček mezi muslimy a kopty si policie většinou se zásahem dává načas, aby se situace sama vyřešila. K problému sexuálního obtěžování žalobkyně b) žalovaný odkázal na zprávu Freedom House, podle které se od roku 2011 objevují nové podoby násilí na ženách, zejména v souvislosti s jejich účastí na demonstracích, kdy dochází k častějším sexuálním útokům na veřejnosti. Zpráva Human Rights Watch obsahuje informaci, že sexuální obtěžování a násilí proti ženám zůstalo zakořeněné a zpráva Amnesty International to, že ženy byly trvale nedostatečně chráněné před sexuálním a genderovým násilím a také před genderovou diskriminací v zákonech a praxi. Shora uvedené pak v odůvodnění svých rozhodnutí žalovaný vyhodnotil tak, že „mechanismy na ochranu žen před násilným jednáním jsou zakotveny v Egyptském právním řádu, státní moc věnuje této problematice pozornost, nicméně za některých okolností mohou existovat potíže s implementací těchto mechanismů v případě, že žadatelova manželka se cítila být obtěžována, měla se jednoznačně obrátit se svou stížností na příslušné státní orgány“. Dále žalovaný konstatoval, že dochází ze strany státní moci v některých případech ke znevýhodňování občanů křesťanského vyznání a zvýhodňování muslimů, např. v některých soudních sporech. Jinými slovy žalovaný s použitím shora citovaných informací o Egyptské arabské republice připouští, že v zemi původu žalobců existuje protikřesťanské násilí, napadání koptů a jejich diskriminace včetně sexuálního obtěžování a násilí proti ženám, připouští tedy formy pronásledování uváděné žalobci v průběhu správního řízení, avšak neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zcela nelogicky zdůvodňuje tím, že „násilné akty vedené proti křesťanům ze strany nestátních aktérů (Islámský stát a jiné radikálně smýšlející skupiny) jsou ze strany státní moci potírány“. Žalovaný dále připouští, že „v některých případech jsou příslušníci náboženských menšin znevýhodněni před muslimy, nicméně tento rozdílný přístup nelze označit za náboženské pronásledování“. Žalovaný se však vůbec nezabýval otázkou, zda egyptské státní orgány jsou schopny či ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před formami útoků a pronásledování uváděným v průběhu správního řízení žalobci. Krajský soud z obsahu správních spisů zjistil, že otázku, zda žalobci před tvrzenými útoky vyhledávali pomoc od bezpečnostních složek a zda se jim této pomoci dostalo, správní orgán ani jednomu z žalobců nepoložil. Na tuto otázku odpověděl žalobce a) při ústním jednání krajského soudu tak, že se u policejních orgánů této pomoci opakovaně dovolával, avšak zcela bezvysledně. Pro úplnost krajský soud dodává, že použitá zpráva Freedom House se zmiňuje o výnosu z roku 2014, který kriminalizoval sexuální obtěžování a násilí

na ženách, nicméně pokračovalo skupinové sexuální obtěžování na veřejnosti a šikanování ze strany policistů, které odrazuje ženy od hlášení trestných činů. Je proto oprávněnou žalobní námitka spočívající v porušení ust. § 50 odst. 4 správního řádu v tom, že žalovaný nepřihlížel dostatečně pečlivě k informacím nashromážděným o zemi původu žalobců. Pakliže se nedostatečně zabýval otázkou, zda příslušné státní bezpečnostní orgány jsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobců před tvrzeným pronásledováním, zatížil tak svá rozhodnutí vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

14. Žalobci vytýkali žalovanému pochybení v tom, že jim nebyl udělen humanitární azyl ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. V této souvislosti poukazovali na zdravotní stav žalobkyně c), tedy své dcery, která vyžaduje léčbu anémie. K udělení této formy mezinárodní ochrany je nutno především poznamenat, že žadatel na něj nemá subjektivní právo a že je věcí uvážení správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nenáleží přezkoumávat výsledek úvahy správního orgánu, ale pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl při dodržení práv na spravedlivý proces a zda jeho rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Důvodem pro udělení humanitárního azylu zcela nepochybně může být závažné onemocnění. Žalobce a) v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 13.6.2017 uvedl jako jeden z důvodů této žádosti, že jeho dcera má zdravotní problémy, které se nepodařilo v zemi původu přesně diagnostikovat, neboť na to tamnější lékaři nedokázali přijít. Z obsahu protokolu o výsledku tohoto žalobce pak vyplynulo, že k tomuto důvodu nebyl nijak blíže vyslechnut. Také žalobkyně b) při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že dcera má anémii, a že by s ní byla ráda v nějakém státě, kde je kvalitní lékařská péče. V rámci pohovoru konaného dne 13.6.2017 uvedla, že diagnóza dítěte nebyla stanovena pro nízkou úroveň nemocnic, kde je nepořádek, a kde každý doktor řekne něco jiného. Neudělení humanitárního azylu žalovaný následně odůvodnil tím, že v Káhiře, jakožto posledním místě společného pobytu žalobců, je dostupná ambulantní léčba a další sledování hematologem včetně nemocniční léčby a krevní transfúze. Vycházel přitom ze zprávy sítě místních lékařů pracujících v zemi původu č.j. BMA8060 ze dne 26.4.2016 a informace MZV ČR č.j. 112271/2016-LPTP ze dne 7.9.2016, z níž vyplývá, že v Egyptě existují kopční lékaři, ke kterým se žalobci s dcerou mohou uchýlit, pokud by měli podezření, že muslimští lékaři nevěnují dostatek úsilí léčbě nemoci. Žalovaný pak poukázal na další zprávy dokumentující zlepšující se lékařskou úroveň v Egyptě. Žalovaný tedy v rámci správního řízení ani jednomu z žalobců a) nebo b) nepoložil jedinou otázku týkající se způsobu, jakým byla zdravotní péče fakticky nezletilé poskytována. Při jednání krajského soudu pak žalobce a) v tomto směru uvedl, že pro onemocnění, kterým nezl. žalobkyně c) trpí, musí být registrována ve státní nemocnici, v níž působí výhradně muslimský personál. Hlavním problémem pak je, že dcera nemůže dostat zdravou krev, protože muslimská krev nemůže být poskytnuta nevěřícímu. Ve státních zdravotních zařízeních existuje muslimská vyhláška, v níž je uvedeno, že muslimská krev nemůže být poskytnuta nevěřícím, a tedy ani nezletilému. Když do nemocnice nezletilou přijali, byla jí poskytnuta transfúze ponižujícím způsobem, jak je shora uvedeno v rámci ústní výpovědi žalobce a). Krev byla infikována, a proto další transfúze žalobci a) a b) zajišťovali na Kypru. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný nedostál své povinnosti dané v ust. § 50 odst. 3 správního řádu, tím, že výše uvedené

okolnosti, dle názoru soudu podstatné pro posouzení možnosti udělení humanitárního azylu, nezjišťoval.

15. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadená rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a věci žalovanému podle odst. 4 téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany bude povinností žalovaného řádně přezkoumat a zejména přesvědčivým způsobem odůvodnit udělení či neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) a § 14 zákona o azylu.
16. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobcům spočívajícím v nákladech jejich právního zastoupení advokátem v rozsahu tří úkonů právní služby po 7 440 Kč a tří režijních paušálů po 300 Kč, tj. 23 220 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 3, 4 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění. S připočtením 21% DPH ve výši 4 876 Kč činí celkem náklady právního zastoupení žalobců 28 096 Kč.
17. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 26. dubna 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce